

Čís. 1220.

Byl-li návrh, jenž není vázán procesní lhůtou (na př. exekuční návrh) vrácen k opravě, jest posuzovati jeho přípustnost dle právního stavu v době, kdy byl opětně podán.

Po 30. červnu 1921 nemůže se obec domáhati na soudě vyklizení zabraného bytu.

(Rozh. ze dne 4. října 1921, R II 379/21.)

Městská obec K., pokud se týče bytový úřad tamže žádala dne 14. června 1921 za exekuční vyklizení bytu, zabraného rozhodnutím ze dne 26. listopadu 1920. Okresní soud vrátil exekuční návrh žadatele, by připojila opis onoho rozhodnutí, opatřený doložkou vykonatelnosti. Takto doplněný návrh podala obec dne 17. srpna 1921, načež okresní soud exekuci povolil. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Zákon ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n., stanoví výslovně v § 70, že obce a společné bytové úřady, které podle §§ 1 a 23 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. o zabírání bytů obcemi byly do 31. prosince 1920 zmocněny, by provedly opatření podle citovaného zákona, mohou v provádění těchto opatření pokračovati do 30. června 1921. Jedná se tudíž o to, zda »opatřením« ve smyslu právě uvedeného zákona jest také exekuční návrh obce, pokud se týče bytového úřadu na vyklizení zabraného bytu. V té příčině stanoví § 33 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. v odstavci druhém, že »obce, které byly zmocněny, aby provedly opatření podle těchto nařízení, a společné bytové úřady jsou od počátku účinnosti tohoto zákona zmocněny, by provedly opatření podle svrchu uvedených §§ 2–31.« a v § 31 cit. zák. se výslovně praví: »Rozhodnutí obce (společného bytového úřadu) podle § 2 (4) a podle § 11 — který se právě vztahuje na zabránění bytu — jsou vykonatelná soudní exekucí. Vyplývá tudíž z těchto ustanovení §§ 33, 31 a 11 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n., nade vší pochybnost, že »opatřením« ve smyslu § 70 zákona ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n., jest také exekuční návrh obce, pokud se týče bytového úřadu na vyklizení zabraného bytu a že proto možno takovýto exekuční návrh učiniti nebo v takovéto exekuci pokračovati jen do 30. června 1921. Ježto doplněný návrh obce byl podán po této lhůtě, bylo jej zamítnout.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs stěžuje si do rozhodnutí rekursního soudu pro nesprávné právní posouzení z dvojího důvodu: 1. jednak proto, že exekuční návrh neposuzuje dle doby jeho původního podání ze dne 14. června 1921, nýbrž teprve dle doby opětného jeho podání ze dne 17. srpna 1921, 2. jednak proto, že rekursní soud exekuční titul pokládá za zaniklý. V obojím směru neprávem. Pokud se týče prvního důvodu stížnosti, dlužno poukázati na ustanovení § 85 c. ř. s., jenž dle § 78 ex. ř. platí i v řízení exekucním. Dle něho může soud straně vrátiti podání, vykazuje-li toto formální vady, které lze odstraniti. Soud nemá však povinnosti, ba ani

práva, by v každém případě určil straně lhůtu k opětnému předložení vráceného podání po opravě. Nebylo by to též účelno; vrátí-li soud straně žalobu neb exekuční návrh k opravě, jest věcí strany, zda chce vůbec vrácenou žalobu nebo návrh na exekuci opět podati a kdy tak chce učiniti. Soudu nepřísluší v tom směru proti straně žádná ingerence. Jenom výjimkou a to tehdy, byla-li již původně strana vázána nějakou lhůtou procesní ku podání přípravného spisu (na př. žalobní odpovědi, odvolání, dovolání, rekursu), má soud v tomto výjimečném případě povinnost, by určil straně lhůtu k opětnému předložení vráceného podání s tím, že dodrží-li strana lhůtu, bude opravené podání posuzováno tak, jako by bylo bezvadně podáno bývalo v den původního podání. Poněvadž exekuční návrh, jež podala obec, nebyl vázán lhůtou procesního práva, nebyl soud oprávněn ani povinen stanoviti lhůtu k jeho opětnému předložení a nelze proto tento exekuční návrh, po době dvouměsíční opraveně podaný, posuzovati tak, jako by byl bez vady podán býval 14. června 1921, nýbrž lze jej posuzovati pouze dle doby jeho opětného podání, jež se stalo 17. srpna 1921.

Co se týče druhého bodu stížnosti, dlužno poukázati k tomu, že v §§ 1 a 33 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n., se mluví o provádění opatření, vytčených v §§ 2 až 31, a v § 70 zákona ze dne 21. března 1921, čís. 100 sb. z. a n. se stanoví, že obce mohou pokračovati v provádění svrchu uvedených opatření do 30. června 1921. Ze zákona prvého plyne, že slovem opatření rozuměl usnesení o zabírání bytů obcemi, a provedením tohoto opatření dlužno rozuměti exekuci, směřující k vyklizení bytů obci zabraných. Vždyť slovem exekuce rozumí se dle jeho přirozeného pojmu »nucené provedení« opatření neb usnesení. Smí-li obce dle svrchu citovaného § 70 zákona ze dne 21. března 1921 pokračovati v provádění opatření zabíracích pouze do 30. června 1921, tím spíše dlužno z § toho vyvozovati, že po uplynutí této doby nesmí více podati u soudu nové návrhy, směřující ku zahájení takových opatření, tedy ani ku vyklizení zabraného bytu. Poněvadž pak, jak svrchu doličeno, obec podala opravený exekuční návrh, směřující k vyklizení bytu, teprve 17. srpna 1921, tedy po době určené v § 70 citovaného zákona, bylo povinností soudu návrh ten jako nepřipustný zamítnouti. Neučinil-li tak prvý soudce, bylo povinností soudu rekursního, by napadené usnesení prvého soudu změnil a návrh exekuční zamítl.

Čís. 1221.

Ustanovení § 567 obč. zák. nebylo zrušeno předpisem § 3 nařízení o zbavení svéprávnosti (ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 4. října 1921, Rv II 128/21.)

Zůstavitel Antonín Š., jenž byl dán roku 1903 pod opatrovnictví pro blbost, zemřel dne 9. února 1918, zanechav písemné poslední přiznání ze dne 4. února 1918, jímž ustanovil žalobce svým universálním dědicem. K pozůstalosti přihlásil se žalobce ze závěti a finanční prokuratura jménem odúmrti. Poukázán byv pozůstalostním soudem na pořad práva domáhal se žalobce, by bylo určeno, že závěť jest platnou. Procesní